

Začasna izdaja

SODBA SODIŠČA (drugi senat)

z dne 30. aprila 2020(\*)

„Predhodno odločanje – člen 63 PDEU – Prosti pretok kapitala – Davek na finančne transakcije – Transakcije, ki se nanašajo na izvedene finančne instrumente, katerih osnovni vrednostni papir je vrednostni papir, ki ga je izdala družba rezidentka države članice obdavčitve – Davek, ki se dolguje ne glede na kraj sklenitve transakcije – Administrativne in deklarativne obveznosti“

V zadevi C-565/18,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Commissione tributaria regionale per la Lombardia (davčno sodišče dežele Lombardije, Italija) z odločbo z dne 2. julija 2018, ki je prispela na Sodišče 6. septembra 2018, v postopku

**Société Générale SA**

proti

**Agenzia delle Entrate – Direzione Regionale Lombardia Ufficio Contenzioso,**

SODIŠČE (drugi senat),

v sestavi A. Arabadjiev, predsednik senata, P. G. Xuereb in T. von Danwitz (poročevalci), sodnika,  
generalni pravobranilec: G. Hogan,

sodni tajnik: A. Calot Escobar,

na podlagi pisnega postopka,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

- za Société Générale SA D. Conti in C. Romano, avvocati, ter M. Gusmeroli, dottore commercialista,
- za italijansko vlado G. Palmieri, agentka, skupaj s P. Gentilijem, avvocato dello Stato,
- za Evropsko komisijo W. Roels in F. Tomat, agenta,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 28. novembra 2019  
izreka naslednjo

## **Sodbo**

1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago členov 18, 56 in 63 PDEU.

2 Ta predlog je bil vложен v okviru spora med družbo Société Générale SA (v nadaljevanju: Société Générale) in Agenzia delle Entrate – Direzione Regionale Lombardia Ufficio Contenzioso

(davčna uprava – deželna direkcija za Lombardijo, oddelek za spore, Italija, v nadaljevanju: davčna uprava) glede zahteve za vračilo davka na finančne transakcije, katerega predmet so bili izvedeni finančni instrumenti in ki ga je plačala družba Société Générale.

## Italijansko pravo

3 Člen 1 legge n. 228, Disposizioni per la formazione del bilancio annuale e pluriennale dello Stato (legge di stabilità 2013) (zakon št. 228 o določbah za vzpostavitev letnega in večletnega državnega proračuna (zakon o stabilnosti za leto 2013)) z dne 24. decembra 2012 (redni dodatek h GURI št. 302 z dne 29. decembra 2012, št. 212, str. 1, v nadaljevanju: zakon št. 228/2012) v odstavkih 491, 492 in 494 določa:

„491. Za prenos lastništva delnic in drugih udeležbenih finančnih instrumentov [...], ki so jih izdale družbe s sedežem na nacionalnem ozemlju, kot tudi vrednostnih papirjev, ki predstavljajo te instrumente, ne glede na državo rezidentstva izdajatelja, se uporablja davek na finančne transakcije po stopnji 0,2 % vrednosti transakcije. Navedeni davek se uporablja tudi za prenos lastništva delnic, ki so rezultat pretvorbe obveznic. [...] Davek je dolgovan ne glede na kraj sklenitve transakcije in državo rezidentstva pogodbenih strank. [...]

492. Za transakcije z izvedenimi finančnimi instrumenti [...], katerih osnovni instrument je poveženi eden ali več finančnih instrumentov iz odstavka 491 ali katerih vrednost je pretežno odvisna od enega ali več finančnih instrumentov iz istega odstavka, ter za transakcije z vrednostnimi papirji, [...] ki omogočajo nakup ali prodajo pretežno enega ali več finančnih instrumentov iz odstavka 491 ali vključujejo gotovinsko plačilo, določeno pretežno glede na enega ali več finančnih instrumentov iz prejšnjega odstavka, vključno z nakupnimi boni, kritimi nakupnimi boni in certifikati, se v času sklenitve uporablja fiksni davek, določen glede na vrsto instrumenta in vrednost pogodbe v skladu s preglednico 3 iz priloge k temu zakonu. Davek je dolgovan ne glede na kraj sklenitve transakcije in državo rezidentstva pogodbenih strank. Če transakcije iz prvega stavka kot metodo poravnave določajo prenos delnic ali drugih udeležbenih finančnih instrumentov, se za prenos lastninske pravice na teh finančnih instrumentih, do katerega pride ob poravnavi, uporablja davek v skladu s pogoji in v obsegu iz odstavka 491. [...]

[...]

494. Davek iz odstavka 491 bremeni pridobitelja; davek iz odstavka 492 bremeni v tam določenem obsegu vsako stranko transakcije. Davek iz odstavkov 491 in 492 se ne uporablja za subjekte, ki posredujejo v teh transakcijah. V primeru prenosa lastništva delnic in finančnih instrumentov iz odstavka 491 ter za transakcije s finančnimi instrumenti iz odstavka 492 plačajo davek banke, skladi in investicijske družbe, pooblašene za poklicno opravljanje investicijskih storitev in dejavnosti za javnost, ter drugi subjekti, vključeni v izvršitev navedenih transakcij, tudi nerezidenčni posredniki. Če je v izvršitev transakcije vključenih več subjektov iz tretjega stavka, plača davek subjekt, ki prejme naročilo za izvršitev neposredno od kupca ali končne nasprotnne stranke. V drugih primerih plača davek davčni zavezanec. Nerezidenčni posredniki in drugi subjekti, vključeni v transakcijo, lahko določijo davčnega zastopnika [...], ki je pod enakimi pogoji in z enako odgovornostjo kot nerezidenčni subjekt odgovoren za obveznosti v zvezi s transakcijami iz prejšnjih odstavkov. [...]

4 V preglednici 3 iz člena 1(492) zakona št. 228/2012, ki je v njegovi prilogi in ki je naslovljena „Preglednica: davek na finančne transakcije glede na finančni instrument (vrednost, izražena v evrih za vsako protidajatev)“, je navedeno:

Nacionalna vrednost pogodbe

(v tisoč EUR)

Finančni instrument

0–2,5

2,5–5

5–10

10–50

50–100

100–500

500–1000

Več kot 1000

Standardizirane terminske pogodbe (futures), certifikati, kriti nakupni boni in opcijske pogodbe na donos, merila ali indekse, ki se nanašajo na delnice

0,01875

0,0375

0,075

0,375

0,75

3,75

7,5

15

Standardizirane terminske pogodbe (futures), nakupni boni, certifikati, kriti nakupni boni in opcijske pogodbe na delnice

0,125

0,25

0,5

2,5

5

25

50

100

Zamenjave (swaps) na delnice in ustrezajoče donose, indekse ali merila

Terminske pogodbe, povezane z delnicami in ustrezajočimi donosi, indeksi ali merili

Finančne pogodbe s plačilom razlike, povezane z delnicami in ustrezajočimi donosi, indeksi ali merili

Vsak drug vrednostni papir, ki zajema gotovinsko plačilo, ki je določeno glede na delnice in ustrezajoče donose, indekse ali merila

Kombinacije prej navedenih pogodb ali vrednostnih papirjev

0,25

0,5

1

5

10

50

100

200

### **Spor o glavni stvari in vprašanje za predhodno odločanje**

5 Družba Société Générale s sedežem v Franciji je 28. marca 2014 prek svoje italijanske podružnice davčni upravi predložila napoved davka na finančne transakcije, uvedenega z zakonom št. 228/2012. Na podlagi te napovedi, ki se nanaša na transakcije, ki jih je v davnem letu 2013 opravila francoska matična družba in katerih predmet so izvedeni finančni instrumenti iz člena 1(492) tega zakona, je znesek tega davka znašal 55.207 EUR.

6 Družba Société Générale je 1. avgusta 2014 od davčne uprave zahtevala vračilo zneskov, plačanih iz naslova tega davka, pri čemer je trdila, da je zakon št. 228/2012 v delu, v katerem določa obdavčitev finančnih transakcij, ki se nanašajo na izvedene finančne instrumente, kadar je osnovni vrednostni papir za take instrumente izdal subjekt s sedežem v Italiji, v nasprotju z italijansko ustavo, zlasti z načeloma formalne enakosti in plačilne sposobnosti, ki sta določeni v členu 3 oziroma členu 53 te ustave, z mednarodnim običajnim pravom, ki se v italijanskem pravnem redu uporablja na podlagi člena 10 te ustave, ter s pravom Unije, zlasti s členi 18, 56 in 63 PDEU.

7 Ker davčna uprava ni odgovorila, je družba Société Générale 28. januarja 2015 pri Commissione tributaria provinciale di Milano (pokrajinsko davčno sodišče v Milanu, Italija) zoper to odločbo o zavrnitvi zaradi molka organa vložila tožbo na podlagi istih tožbenih razlogov. To sodišče je s sodbo z dne 18. maja 2016 to tožbo zavrnilo, ker je menilo, da zakon št. 228/2012 ni niti neustaven niti v nasprotju s pravom Unije. V zvezi z ustavnostjo člena 1(492) tega zakona je navedeno sodišče menilo, da obstaja dejanska in objektivna ekonomska povezava med obdavčljivim dogodkom, uvedenim s to določbo, in sicer trgovanjem, ki vodi do sklenitve izvedenega finančnega instrumenta, ki izraža plačilno sposobnost, in italijansko državo ter nerazdružljiva povezava med vrednostjo takega instrumenta in vrednostjo vrednostnega papirja, ki

je njegova osnova. Poleg tega bi lahko obdavčitev samo transakcij v zvezi z osnovnimi vrednostnimi papirji povzročila izogibanje davku, mednarodno načelo teritorialnosti in davčne suverenosti pa ne bi bilo kršeno. V zvezi z morebitno neskladnostjo navedenega zakona s pravom Unije je to sodišče menilo, da ni tako, ker ni bilo ureditev obdavčenja, pri katerih bi se razlikovalo med italijanskimi davčnimi zavezanci in davčnimi zavezanci s sedežem v drugih državah članicah.

8 Družba Société Générale je zoper to sodbo vložila pritožbo pri predložitvenem sodišču, Commissione tributaria regionale per la Lombardia (davčno sodišče dežele Lombardija, Italija), s katero je zahtevala vračilo plačanega davka na podlagi enake utemeljitve, kot jo je navedla pred prvostopenjskim sodiščem, in podredno, predložitev zadeve Corte costituzionale (ustavno sodišče, Italija) in v predhodno odločanje Sodišča.

9 Predložitveno sodišče navaja, da je cilj davka na finančne transakcije, ki je bil uveden z zakonom št. 228/2012, in sicer z njegovim členom 1, odstavki od (491) do (500), zagotoviti prispevek subjektov, ki v okviru svojih trgov opravljajo transakcije s finančnimi instrumenti, povezanimi z italijanskim ozemljem, k javnim izdatkom.

10 To sodišče se sklicuje na simetrijo med odstavkoma 491 in 492 člena 1 tega zakona, ki se nanaša, prvič, na delnice in udeležbene finančne instrumente, ki so jih izdale družbe s sedežem v Italiji, ter na vrednostne papirje, ki predstavljajo te instrumente, in drugič, na izvedene finančne instrumente, katerih osnovni vrednostni papirji so ena ali več delnic in instrumentov iz odstavka 491 tega člena ali katerih vrednost je povezana s temi delnicami in instrumenti, pri čemer ta odstavka določata, da je treba navedeni davek, tudi v skladu z različnimi podrobnimi pravili izražena, plačati, neodvisno od kraja sklenitve transakcije in države rezidentstva pogodbenih strank.

11 Predložitveno sodišče tudi poudarja, da ima vsak finančni subjekt, ki opravlja transakcije, katerih predmet so taki izvedeni finančni instrumenti, korist od vrednosti osnovnega vrednostnega papirja, katerega obstoj je odvisen od italijanskega pravnega reda, v katerem je regulirana izdaja tega vrednostnega papirja. Zato naj bi italijanski zakonodajalec upravičeno menil, da med temi instrumenti in pravnim redom te države članice obstaja nerazdružljiva ekonomska povezava. To sodišče dodaja, da se ne strinja s trditvijo družbe Société Générale, da med davkom iz člena 1(492) zakona št. 228/2012 in navedenim pravnim redom ni ozemeljske povezave.

12 Vendar se predložitveno sodišče sprašuje, ali je zakon št. 228/2012 v skladu z načeli prava Unije, ker so z njim transakcije med nerezidentnimi subjekti s posredovanjem ravno tako nerezidentnih subjektov, ki se nanašajo na izvedene finančne instrumente, katerih osnovne vrednostne papirje je izdala družba rezidentka, podvržene davku ter administrativnim in deklarativnim obveznostim, saj naj bi bile transakcije s temi osnovnimi vrednostnimi papirji obdavčene s podobnim davkom.

13 Predložitveno sodišče se zlasti sprašuje, ali davek iz člena 1(491) in (492) zakona št. 228/2012 ne more povzročiti, kot trdi družba Société Générale, diskriminacije med davčnimi zavezanci rezidenti in nerezidenti ter ovir za svobodo opravljanja storitev in prosti pretok kapitala.

14 V teh okoliščinah je Commissione tributaria regionale per la Lombardia (davčno sodišče dežele Lombardija) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo to vprašanje:

„Ali členi 18, 56 in 63 PDEU nasprotujejo nacionalni zakonodaji, ki za finančne transakcije ne glede na državo rezidentstva finančnih izvajalcev in posrednika obračuna davek, ki bremeni stranke v transakciji in je določen kot naraščajoč fiksni znesek glede na razpore vrednosti trgovanja ter se spreminja glede na tipologijo instrumenta, ki je predmet trgovanja, in na vrednost pogodbe, obračuna pa se na podlagi dejstva, da je predmet obdavčenih transakcij trgovanje z

izvedenim finančnim instrumentom, ki temelji na vrednostnem papirju, ki ga je izdala družba, ki ima sedež v državi, ki je določila davek?“

### **Vprašanje za predhodno odločanje**

15 Predložitveno sodišče z vprašanjem v bistvu sprašuje, ali je treba člene 18, 56 in 63 PDEU razlagati tako, da nasprotujejo ureditvi države članice, v skladu s katero so finančne transakcije v zvezi z izvedenimi finančnimi instrumenti podvržene davku ter administrativnim in deklarativnim obveznostim, ki jih nosijo stranke transakcije, ne glede na kraj, kjer je transakcija sklenjena, ali državo rezidentstva teh strank in morebitnega posrednika, ki sodeluje pri njenem izvajanju, če je osnovni vrednostni papir za te instrumente vrednostni papir, ki ga je izdala družba s sedežem v tej državi članici.

16 Najprej je treba opozoriti, da se člen 18 PDEU samostojno uporablja le v položajih, ki so urejeni s pravom Unije in za katere Pogodba ne določa posebnih pravil o prepovedi diskriminacije. Pogodba pa določa tako posebno pravilo zlasti v členu 56 PDEU na področju svobode opravljanja storitev (glej v tem smislu sodbo z dne 19. junija 2014, Strojírny Prostějov in ACO Industries Tábor, C-53/13 in C-80/13, EU:C:2014:2011, točka 32 in navedena sodna praksa) in v členu 63 PDEU na področju prostega pretoka kapitala (glej v tem smislu sklep z dne 6. septembra 2018, Patrício Teixeira, C-184/18, neobjavljen, EU:C:2018:694, točki 15 in 16 ter navedena sodna praksa).

17 Ob tem se predložitveno sodišče najprej v zvezi s svoboščino, ki se uporablja v okoliščinah spora o glavni stvari, sklicuje na svoboščini opravljanja storitev in pretoka kapitala.

18 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da ureditev države članice, v skladu s katero so obdavčene transakcije z izvedenimi finančnimi instrumenti, kot je člen 1(492) zakona št. 228/2012, spada na področje uporabe prostega pretoka kapitala, ker so obdavčene finančne transakcije, s katerimi se izvaja pretok kapitala. Taka ureditev pa lahko vpliva tudi na svobodo opravljanja storitev, ker lahko vpliva na finančne storitve, katerih predmet so vrednostni papirji, ki jih izdajo družbe s sedežem v navedeni državi članici in so ponujeni v drugi državi članici.

19 V skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča Sodišče, če se nacionalni ukrep nanaša tako na svobodo opravljanja storitev kot na prosti pretok kapitala, zadevni ukrep na celoma obravnava le glede na eno od teh svoboščin, če se izkaže, da je v okoliščinah zadeve v glavni stvari ena od teh svoboščin v primerjavi z drugo popolnoma drugotnega pomena in jo je mogoče obravnavati skupaj s prvo (glej v tem smislu sodbe z dne 3. oktobra 2006, Fidium Finanz, C-452/04, EU:C:2006:631, točka 34; z dne 26. maja 2016, NN (L) International, C-48/15, EU:C:2016:356, točka 39, in z dne 8. junija 2017, Van der Weegen in drugi, C-580/15, EU:C:2017:429, točka 25).

20 V okoliščinah postopka v glavni stvari je razvidno, da je svoboda opravljanja storitev drugotna v primerjavi s prostim pretokom kapitala. Zakonski pogoji glede zadevnega davka, ki se nanaša na finančne transakcije, se namreč uporabljajo ne glede na to, ali taka transakcija vključuje opravljanje storitev ali ne. Poleg tega predložitveno sodišče sprašuje o morebitnih omejevalnih učinkih, ki bi lahko izhajali iz same uvedbe takega davka, ne da bi pojasnilo podrobna pravila te dajatve, ki bi lahko posebej vplivala na take storitve. Nazadnje, v skladu z navedbami v predlogu za sprejetje predhodne odločbe je družba Société Générale plačala navedeni davek kot finančni subjekt, ki sodeluje pri transakcijah iz postopka v glavni stvari, ne da bi bili v zvezi s temi transakcijami in njenim posredovanjem predloženi dodatni elementi. Natančneje, v tem predlogu ni navedeno, iz katerega naslova in za kakšen namen so bile te transakcije sklenjene.

21 Iz tega sledi, da je treba postavljeno vprašanje preučiti z vidika prostega pretoka kapitala.

22 Dalje, v skladu s sodno prakso Sodišča ukrepi, ki so v skladu s členom 63(1) PDEU prepovedani, ker omejujejo pretok kapitala, obsegajo ukrepe, ki bi lahko odvračali nerezidente od naložb v državi članici ali bi lahko odvračali rezidente te države članice od naložb v drugih državah (sodbi z dne 10. februarja 2011, Haribo Lakritzen Hans Riegel in Österreichische Salinen, C-436/08 in C-437/08, EU:C:2011:61, točka 50, in z dne 18. januarja 2018, Jahin, C-45/17, EU:C:2018:18, točka 25 in navedena sodna praksa).

23 V zvezi s tem pravica, ki jo imajo države članice na podlagi člena 65(1)(a) PDEU, da uporabljajo ustrezne predpise svojega davčnega prava, v katerih so različno obravnavani davčni zavezanці, ki niso v enakem položaju glede na prebivališče ali kraj, v katerem je naložen njihov kapital, pomeni odstopanje od temeljnega načela prostega pretoka kapitala. To odstopanje pa je omejeno z določbami člena 65(3) PDEU, v skladu s katerimi nacionalne določbe, na katere se nanaša odstavek 1 tega člena, „ne smejo biti sredstvo samovoljne diskriminacije ali prikritega omejevanja prostega pretoka kapitala in plačil iz člena 63 [PDEU]“ (glej v tem smislu sodbo z dne 22. novembra 2018, Sofina in drugi, C-575/17, EU:C:2018:943, točka 45 in navedena sodna praksa).

24 Sodišče je tudi presodilo, da je zato treba razlikovati med različnim obravnavanjem, ki ga člen 65(1)(a) PDEU dopušča, in diskriminacijo, ki je s členom 65(3) PDEU prepovedana. Zato da bi se nacionalna davčna zakonodaja lahko štela za združljivo z določbami Pogodbe, ki se nanašajo na prosti pretok kapitala, pa je potrebno, da se različno obravnavanje, ki je posledica te zakonodaje, nanaša na položaje, ki objektivno niso primerljivi, ali pa da je upravičeno z nujnimi razlogi v splošnem interesu (sodba z dne 22. novembra 2018, Sofina in drugi, C-575/17, EU:C:2018:943, točka 46 in navedena sodna praksa).

25 Poleg tega iz ustaljene sodne prakse izhaja, da je lahko diskriminacija tudi posledica uporabe istega pravila v različnih položajih (sodba z dne 6. decembra 2007, Columbus Container Services, C-298/05, EU:C:2007:754, točka 41 in navedena sodna praksa).

26 Nazadnje je treba opozoriti, da je treba za ugotovitev obstoja diskriminacije primerljivost čezmejnega položaja z notranjim položajem v državi članici preučiti ob upoštevanju cilja zadevnih nacionalnih določb (sodba z dne 26. februarja 2019, X (Posredniške družbe s sedežem v tretjih državah), C-135/17, EU:C:2019:136, točka 64 in navedena sodna praksa).

27 V obravnavanem primeru družba Société Générale trdi, da se z davkom iz člena 1(492) zakona št. 228/2012 uvajata diskriminacija med rezidenti in nerezidenti ter omejitev prostega pretoka kapitala.

28 Ta družba trdi, da ta določba enako obravnava položaj rezidentnih in nerezidentnih zavezancev za plačilo tega davka, čeprav je ta drugačen, in je zaradi nje za druge naložbe v izvedene finančne instrumente, katerih osnovni vrednostni papir je vrednostni papir, ki ga je izdala družba s sedežem v Italiji, manj ugodna od naložbe v izvedene finančne instrumente, katerih osnovni vrednostni papir je izdan v drugi državi. To naj bi pomenilo oviro za dostop do trga teh izvedenih finančnih instrumentov, in to še toliko bolj, ker naj bi bilo izvajanje navedenega davka povezano z administrativnimi in deklarativnimi obveznostmi, ki so dodatne glede na tiste, ki so določene v državah rezidentstva finančnih subjektov in morebitnega posrednika.

29 V zvezi s tem je treba poudariti, da je iz navedb v predlogu za sprejetje predhodne odločbe razvidno, da se davek iz člena 1(492) zakona št. 228/2012 nanaša na finančne transakcije v zvezi z izvedenimi finančnimi instrumenti, ki so povezani z italijansko državo. Ta davek se dolguje ne glede na kraj, kjer je bila transakcija sklenjena, oziroma ne glede na državo rezidentstva strank te transakcije in morebitnega posrednika, tako da za subjekte rezidente in nerezidente velja enaka

davčna ureditev.

30 Natančneje, ta davek se uporablja enako za finančne subjekte rezidente in nerezidente ter za transakcije, sklenjene v državi obdavčitve ali v drugi državi. Navedeni davek namreč ne variira glede na kraj sklenitve transakcij ali glede na državo rezidentstva strank ali morebitnega posrednika, temveč glede na znesek teh transakcij in vrsto zadevnega instrumenta. Tako se izkaže, da so transakcije, opravljene v nacionalnem okviru, z davčnega vidika obravnavane enako kot podobne čezmejne transakcije in da ni mogoče ugotoviti obstoja različnega obravnavanja med položaji subjektov rezidentov in nerezidentov.

31 V zvezi s primerljivostjo položajev predložitveno sodišče navaja, da je cilj nacionalne ureditve iz postopka v glavni stvari zagotoviti prispevek subjektov, ki izvajajo finančne transakcije v zvezi z zadevnimi finančnimi instrumenti, k javnim izdatkom. Glede na ta cilj pa so v nasprotju s tem, kar trdi družba Société Générale, subjekti rezidenti in nerezidenti, ki sodelujejo pri transakcijah v zvezi z izvedenimi finančnimi instrumenti, katerih osnovni vrednostni papir je vrednostni papir, izdan v Italiji, in ki so zavezanci za plačilo davka na podlagi navedene nacionalne ureditve, v primerljivem položaju.

32 Nasprotno pa, kot je generalni pravobranilec navedel v točki 52 sklepnih predlogov, glede na ta cilj izvedeni finančni instrumenti, katerih osnovni vrednostni papirji se urejajo z italijanskim pravom in za katere velja ta davek, niso primerljivi s tistimi, katerih osnovni vrednostni papirji se ne urejajo s tem pravom in za katere se navedeni davek ne uporablja.

33 Iz navedenega izhaja, da davek iz člena 1(492) zakona št. 228/2012 ne pomeni diskriminacije, ki je prepovedana s členom 65(3) PDEU.

34 V delu, v katerem družba Société Générale trdi, da je iz različnega obravnavanja, ki ga določa italijanska ureditev, med izvedenimi finančnimi instrumenti, katerih osnovni vrednostni papirji so urejeni z italijanskim pravom, in tistimi, katerih osnovni vrednostni papirji niso urejeni s tem pravom, razvidno, da so naložbe v prve manj ugodne, je treba opozoriti, da je Sodišče že večkrat razsodilo, da ob neobstoju harmonizacije na ravni Evropske unije neugodnosti, ki lahko izhajajo iz davčnih pristojnosti različnih držav članic, če niso izvrševane diskriminatorno, niso omejitve svoboščin pretoka in da države članice svojega davčnega sistema niso dolžne prilagajati različnim davčnim sistemom drugih držav članic (sodba z dne 26. maja 2016, NN (L) International, C-48/15, EU:C:2016:356, točka 47 in navedena sodna praksa).

35 Zlasti prostega pretoka ni mogoče razumeti tako, da je država članica svoja davčna pravila zavezana prilagajati pravilom drugih držav članic, da bi se v vseh položajih zagotovila obdavčitev, ki odpravlja vsakršno neenakost nacionalnih davčnih ureditev, ker lahko odločitve davčnega zavezanca, ki jih ta sprejme v zvezi z naložbo v drugi državi članici, zanj glede na posamezen primer pomenijo večjo ali manjšo prednost ali slabost (sodba z dne 30. januarja 2020, Köln-Aktienfonds Deka, C-156/17, EU:C:2020:51, točka 72).

36 V teh okoliščinah, kot v pisnih stališih trdita italijanska vlada in Evropska komisija, davka iz člena 1(492) zakona št. 228/2012 ni mogoče šteti za omejitev prostega pretoka kapitala.

37 V zvezi z obstojem administrativnih in deklarativnih obveznosti, povezanih s plačilom tega davka, je treba ugotoviti, da predložitveno sodišče v predlogu za sprejetje predhodne odločbe tega vidika ni razdelalo in zlasti ni pojasnilo, za katere obveznosti je šlo, niti ni navedlo določb, ki se uporabljajo na tem področju. Vsekakor, kot je poudaril generalni pravobranilec v točki 53 sklepnih predlogov, iz tega predloga ne izhaja noben element, na podlagi katerega bi bilo mogoče domnevati, da so obveznosti, naložene subjektom nerezidentom, drugačne od tistih, ki so naložene subjektom rezidentom, niti da bi te obveznosti presegle to, kar je potrebno za izterjavo

davka iz člena 1(492) zakona št. 228/2012.

38 V zvezi z zadnjenavedenim primerom je namreč Sodišče presodilo, da je nujnost zagotovitve učinkovite izterjave davka legitimen cilj, s katerim je mogoče upravičiti omejitev temeljnih svoboščin. Tako je državi članici dovoljeno, da uporabi ukrepe, ki omogočajo jasno in natančno preveritev zneska dolgovanega davka, vendar pod pogojem, da so ti ukrepi primerni za zagotovitev uresnitve zastavljenega cilja in ne presegajo tega, kar je nujno za njegovo uresnitev (glej v tem smislu sodbi z dne 15. maja 1997, Futura Participations in Singer, C-250/95, EU:C:1997:239, točka 31, in z dne 22. novembra 2018, Sofina in drugi, C-575/17, EU:C:2018:943, točka 67). Predložitveno sodišče mora v ta namen opraviti potrebna preverjanja.

39 Glede na vse zgornje preudarke je treba na postavljeno vprašanje odgovoriti, da je treba člen 63 PDEU razlagati tako, da ne nasprotuje ureditvi države članice, v skladu s katero so finančne transakcije, ki se nanašajo na izvedene finančne instrumente, obdavčene z davkom, ki ga nosijo stranke transakcije, ne glede na kraj, kjer je bila transakcija sklenjena, ali državo rezidentstva teh strank in morebitnega posrednika, ki je sodeloval pri njeni izvršitvi, če je osnovni vrednostni papir teh instrumentov vrednostni papir, ki ga je izdala družba s sedežem v tej državi članici. Administrativne in deklarativne obveznosti v zvezi s tem davkom, ki so naložene subjektom nerezidentom, pa ne smejo presegati tega, kar je potrebno za izterjavo navedenega davka.

### **Stroški**

40 Ker je ta postopek za stranki v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloži o stroških. Stroški za predložitev stališč Sodišča, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (drugi senat) razsodilo:

**Člen 63 PDEU je treba razlagati tako, da ne nasprotuje ureditvi države članice, v skladu s katero so finančne transakcije, ki se nanašajo na izvedene finančne instrumente, obdavčene z davkom, ki ga nosijo stranke transakcije, ne glede na kraj, kjer je bila transakcija sklenjena, ali državo rezidentstva teh strank in morebitnega posrednika, ki je sodeloval pri njeni izvršitvi, če je osnovni vrednostni papir teh instrumentov vrednostni papir, ki ga je izdala družba s sedežem v tej državi članici. Administrativne in deklarativne obveznosti v zvezi s tem davkom, ki so naložene subjektom nerezidentom, pa ne smejo presegati tega, kar je potrebno za izterjavo navedenega davka.**

Podpisi

\* Jezik postopka: italijanščina.